

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๐

จากแร่ธาตุเป็นแร่ธรรม

เมื่อวานนี้ไปสำนักชีห้วยทราย ผู้เฒ่าแม่แก้วเสียไปแล้วพวกนั้นอยู่ดูเหมือน ๑๘ องค์ คงอดอยากขาดแคลน เราไปแต่ละครั้งเราเอาของไปเต็มรถ เอาไปคันเดียวเต็มรถเท่านั้น เมื่อวานนี้ไปเยี่ยมพวกมีชีวิตอยู่ ไม่อยู่นาน เดินเข้าไปดูเจดีย์แม่ชีแก้ว ออกมาก็มานั่งถึง ๕ นาทีเธอ แจกอะไรให้พวกนั้น ส่วนของเราเอาไปเต็มรถเลย พวกน้ำปลาน้ำมันพืชอะไรในโกดังเอาไปเต็มรถเลย ส่วนปัจจัยให้คนละหนึ่งพัน ๆ ๑๘ คน ๑๘ พัน แล้วมอบไว้สำหรับเป็นอาหารครัว คราวนี้ไม่ได้ให้มากนัก ให้ ๓ หมื่นเท่านั้นละ ไปทุกครั้งให้ ๕ หมื่น คราวนี้เราจนมากก็บอกงั้น บอกว่าจนมาก ไม่ให้มาก ให้เพียง ๓ หมื่น วัดแม่ชีแก้วไม่อดอยากแหละ คนหลังไหลมา ๆ อาหารการขบการฉันพอแกลเสียไปแล้วค่อย ๆ เเบา ๆ ไป

เราไปอยู่ห้วยทรายที่แรก ความรู้ของแกแปลกอยู่ พอออกพรรษาแกก็ว่า ปีนี้จะมีครูบาอาจารย์มาโปรดพวกเรา แกรู้ภายในใจ คล้ายคลึงกันกับสมัยหลวงปู่มั่น พระมาก ผู้เป็นหัวหน้าก็มีลักษณะเดียวกัน บอกไว้เลย ความรู้ของแกแปลกอยู่ ปีนี้จะมีมาละ ครูบาอาจารย์จะมาโปรดทางห้วยทรายเรา ปีนี้คล้ายคลึงกับปีหลวงปู่มั่นมา ท่านอยู่ที่หนองน่องติดกับวัดห้วยทราย สำนักแม่ชี

พอดีเราก็ก็นั้น พอเราไปเพื่อนฝูงก็หลังไหลไป ไปพักอยู่ตามทีนั้น ๆ พักอยู่ห้วยทรายได้เพียง ๑๑-๑๒ องค์ ไม่ให้มากกว่านั้น พอดีกับสถานที่ภาวนา นอกจากนั้นก็พักอยู่บ้านนั้นบ้านนี้รอบ ๆ นั้น เราอยู่ห้วยทราย ๔ ปี แม่ชีแก้วเล่าให้ฟังว่า ฝันหลวงปู่ท่าน ท่านว่าไม่ให้ภาวนา ที่นี้หนักเข้า ๆ มันอยากภาวนาเหลือกำลังก็เลยฝันท่าน แต่ระวังเอาไว้ว่า บอกลองปู่ท่านไม่ให้ภาวนา เราเข้าใจทันที คอยฟังแต่เสียงแจะแยะออกมา ต่อไปก็แยะออกมาถึงเรื่องความรู้แปลก ๆ ต่าง ๆ ของแกเก่งมากนะ พวกเปรตพวกผีอะไร ๆ พวกสวรรค์ชั้นพรหมเกี่ยวข้องได้หมด ความรู้ของแกพิสดารมาก

แก้วหลวงปู่ไม่ให้ภาวนา เราเข้าใจทันทีต้องมีสำคัญ สมเหตุกับแกแยะออกมา อ้อ อันนี้เอง นี่ละเราไล่แกลงภูเขา แกเก่งมาก ดีเข้ามาภายในที่จะแก้กิเลสแกลไม่ยอมเลยกลายเป็นสิ่งสมกิเลส ภาวนาถ้าไม่ได้รู้ได้เห็นพวกเปรตพวกผี พวกเทวบุตรเทวดา อินทร์พรหม วันนั้นเหมือนไม่ได้ภาวนา เราก็ดีเป็นระยะ ๆ ให้เข้าก็ได้ ให้ออกก็ได้ได้ใหม่ คือแกออกตลอด เอาไปปฏิบัติดู คือเราสอนมาเป็นระยะ ๆ ให้ออกก็ได้ ไม่ให้ออกก็ได้ เอาไปปฏิบัติ พอจิตรวมปั๊บมันออกรู้ มันติดพอแล้วนั้น แกไม่รู้ว่าจะเกิดดิ้นะ นี่ก็ดีเข้ามา ๆ ต่อมาก็เข้มข้นละที่นี้ เข้มข้นถึงขนาดไม่ให้ออก บังคับเลย เอา ปฏิบัติ คราวนี้

คราวจะเด็ดขาดกัน เอาขนาดนั้นละ บอกไม่ให้ออก คือเราสอนเป็นระยะๆ จนกระทั่งไม่ให้ออก

คือแกออก แกติด บังคับเลย เอา ไม่ให้ออกเลย เอาไปปฏิบัติ ให้พิจารณาอย่างนั้นๆ แล้วจิตเป็นยังไงจะรู้อเอง บอกวิธีการพิจารณา ให้เอาไปปฏิบัติ อย่าวิ่งไปตามเรื่องบ้า ว่างั้นเลยเรา เวลาเด็ดเด็ดนะ เห็นเทวบุตรเทวดาเป็นเรื่องบ้าทั้งหมดเลย มันไม่ใช่เรื่องแกกิเลส มัดเข้าไปจนบอกไม่ให้ออก เอาไปภาวนา เอาหนักขนาดนั้น โห คนเราใช้เวลาติดติดจริงๆ เอาสิ่งเหล่านั้นมาเป็นมรรคเป็นผล ก็เหมือนเราเดินไปที่ไหนหุมีก็ได้ ยิน ตามีก็เห็น ทางภายในก็แบบเดียวกัน แต่ไม่ใช่เรื่องละกิเลส เหมือนเราเดินไปธรรมดาเห็นโน้นเห็นนี้ ได้ฟังเรื่องนั้นเรื่องนี้เป็นธรรมดา อันนี้จิตเวลามันรู้ภายในก็เป็นแบบเดียวกัน รู้ันรู้ัน เห็นนี้เห็นนั้น ไม่ใช่เรื่องละกิเลส

มันเข้ากับที่ว่าพ่อแม่ครูจารย์ท่านว่าไม่ให้ภาวนา ให้หยุด จะเป็นบ้ากับโลก สงสารเขาก็แล้วแต่ ถ้าหากว่าเป็นผู้ชายท่านจะบวชเป็นเณรแล้วเอาไปด้วย แต่นี่มันเป็นผู้หญิง ทีนี้มันทนไม่ไหวมันอยากภาวนา ท่านห้ามไม่ให้ภาวนาก็เลยฝืนท่าน แต่ระวังเอา แกว่งั้น แต่ก็ออกอย่างว่า เวลาออกไม่ได้ระวังซี มัดเข้าๆ ตีเข้าๆ จนกระทั่งบอกไม่ให้ออก ให้พิจารณาอย่างนี้ๆ แกก็ยังฝืน แกติด เอากันอย่างเต็มที่แล้วยังออกอยู่ยังฝืนอยู่ที่โล่งภูเขา

เราจำพรรษาอยู่บนภูเขากับเณรหนึ่ง มหาภูบาล แหละ ให้หมู่เพื่อนอยู่ข้างล่าง เราขึ้นไปอยู่บนภูเขา มันใกล้ๆ กัน กลางคืนเวลาประชุมเราก็ลงไป เราเป็นผู้เทศน์ แหละ อาจารย์มหาบุญมีท่านอยู่วัดข้างล่าง เราอยู่ข้างบน ปีนั้นมีมหาสององค์ องค์หนึ่งอยู่ภูเขา องค์หนึ่งอยู่ตีนเขา นี่ก็มัดเข้าๆ ยังออก สุดท้ายก็โล่งภูเขา ร้องไห้ลงไปเลย ร้องไห้หน้าตาไม่เกิดประโยชน์ ไปแกก็วิตกวิจารณ์ ว่าแห้ว เราก็หวังจะฟังครูบาอาจารย์องค์นี้ แล้วทีนี้ท่านโล่งเสีย ว่าแห้วไม่มีที่เกาะที่ยึดจะทำยังไง เสียใจมาก ร้องไห้ลงภูเขาไป ไปถึงกุกก็ยังไม่ร้องไห้อยู่จั้น เสียใจว่าครูบาอาจารย์ปล่อยทิ้ง โล่งจากภูเขา

แกก็มาทบทวน ท่านโล่งเพราะเหตุไร เราว่าแห้วไม่มีที่เกาะ ที่เกาะมีหรือไม่มี ท่านสอนว่ายังไง ถ้าหากปฏิบัติตามท่านท่านก็ไม่โล่งนี่นะ ลองปฏิบัติตามท่านดูซินะ นั่นละที่นี้ แกก็ปฏิบัติตามเราไม่ให้ออก ให้หมุนเข้าภายในพิจารณาภายใน มันก็ลงเต็มที่แล้ว พอลงและลุกจากที่แล้วก็ไหวไปภูเขา เห็นคุณ แต่ก่อนเถียงเหมือนว่าแกจะเป็นอาจารย์เราโน่นนะ ถึงขั้นโล่งว้างั้นเถอะ ไปนักปราชญ์จอมปราชญ์ไป คนโง่จะอยู่ตามประสาของคนโง่ ใครเป็นนักปราชญ์ลงไปเดี๋ยวนี้ โล่งไป ร้องไห้ลงไปเลย คนโง่โล่งนักปราชญ์ลงภูเขา

ได้ ๔ วันนะเราไม่ลืม ขึ้นไปอีก ขึ้นไปเรากำลังปิดกวาดอยู่ตอน ๔ โมงเย็น มาอะไรอีกนักปราชญ์ใหญ่ เตียวๆ หยุดให้พูดเสียก่อน เราก็เลยวางไม้ตาดที่นั่น เพราะเป็นลานหิน เณรวางไม้ตาดแล้วก็มานั่งด้วยกัน พวกนี้เขายกขบวนไปทั้งวัดนั่นแหละ ไปก็ไปเล่าให้ฟัง เล่าให้ฟังก็ลงอย่างที่เราสอนนั่นแหละ แต่ก่อนแกไม่ยอม ถึงขนาดไล่ลงภูเขา ตั้งแต่นั้นมาปล่อยเลยเรื่องของแกที่เคยรู้เคยเห็น ปล่อยเองนะ พอจับหลักได้แล้วก็ปล่อยเอง

แกก็เร็วอยู่นะ เราไปปี ๒๔๙๔ ปี ๒๔๙๓ พ่อแม่ครูจารย์มั่นมรณภาพ ทางหนองผือว่าเหว่มาก เราเลยย้อนกลับมาจำพรรษาหนองผือ หนองผือเป็นวัดร้างไปเลย ละ เหลือหลวงพ่อยู่สองสามองค์แก่ๆ เขาไปเล่าให้ฟังเราสลดสังเวช ที่แรกเราว่าจะจำพรรษาถ้าอะไรที่วาริชภูมิ เตรียมแล้วนะว่าจะจำพรรษาที่นั่น ไปกับท่านเพ็ง พอติดผานแกมาหนองผือแกไปเล่าให้ฟัง แกเล่าธรรมดา แกไม่รู้ที่เราคิดอะไร เราไม่ตอบสักคำเลย แกเล่าให้ฟังแล้วก็ลงไป แกไม่ทราบที่เราคิดยังไงต่อยังไง คงทราบเพียงว่าเราฟังคำแกพูดเท่านั้น ความจริงมันเป็นอยู่ในหัวใจ

ตกลงตื่นเข้ามาก็เตรียมของลงจากภูเขาที่ว่าจะจำพรรษา กลับมาหนองผือ มาจำพรรษาที่หนองผือ ไม่มีพระเลย มีหลวงตาสององค์ เราสงสาร หนองผือเป็นบ้านที่มีบุญมีคุณมาก เลี้ยงพระได้หมดเลย ไม่มีตลาดตเลเขาก็อุตสาหะพยายามตะเกียกตะกายหามาเลี้ยงพระ พระมาเท่าไรเลี้ยงได้ทั้งนั้น บ้าน ๗๐ หลังคาเรือน เราเห็นคุณของเขา กลายเป็นวัดร้าง แต่ก่อนเขาเลี้ยงพระมาจากที่ไหนๆ ก็พ่อแม่ครูจารย์มั่นอยู่นั้น พอท่านมรณภาพไปแล้ว พระก็ร้างไปเลยวัดนั้น เราจึงกลับคืนไปจำพรรษา ขึ้น ๘ คำ ๑๕ คำก็จะล่วงเข้าพรรษา

เราไปถึงที่นั่นขึ้น ๘ คำ พอเราไปเท่านั้น คนนั้นก็ทราบคนนี้ก็ทราบ พระหลังไหลไป ปีนั้นตั้ง ๒๖ องค์นะพระ ไม่ใช่เล่นๆ เต็มวัด พ่อแม่ครูจารย์อยู่ท่านก็ไม่รับมาก ไม่เลย ๓๖ อย่างมาก ๓๖ เราไปจำพรรษาที่นั่น จากนั้นแล้วก็ไปห้วยทรายนั่นแหละเรื่องราวมัน อยู่ห้วยทราย ๔ ปี กลับมาเอาโยมแม่บวช พอเอาโยมแม่บวชพาลงไปจันทน์ แล้วพวกนี้เขาก็ตามไป ถ้าหากว่าท่านไปนี้ท่านไม่เอาโยมแม่บวช ท่านบวชหรือไม่บวชท่านจะไปไหนก็ไม่ทราบละ พวกนั้นเลยตามมาพวกแม่ชีแก้วตามมาเพื่อเป็นเพื่อนฝูงของโยมมารดา มากก็บวชให้ เรื่องราวเป็นอย่างนั้น

ความรู้ของแกทางภายนอกนี้ โอ้ย เก่งมาก แต่ไม่ใช่เรื่องละกิเลสสิ เราสอนเรื่องละกิเลส แกก็ดันไปทางสังสมกิเลส แกไม่รู้ตัวแกเอง จนเถียงกับเรา ขนาดเถียงกันแล้ว ก็ คนโง่คนพาลก็ไล่จ่อมปราชญ์ลงภูเขาร้องให้ลงไป นั่นแหละไปพิจารณา พอเข้าใจแล้วแกยอม ทีนี้ปล่อยหมดเรื่องเหล่านั้น หมุนทางภายใน แกจึงไปได้อย่างรวดเร็ว ๙๔

ไป ๙๕ แยกผ่านได้ แกรวดเร็วอยู่ ผ่านมาตั้งแต่ ๙๕ อัฐิของแยกก็กลายเป็นพระธาตุ เมื่อวานนี้ไปห้วยทรายก็ไปที่นั่นละ ไปดูสภาพของพวกแม่ชีทั้งหลาย ๑๘ คน เราก็ก็นำของไปเต็มรถ จากนั้นก็แจกเงินให้คนละพันๆ ส่วนกลางให้เพียง ๓ หมื่น คราวที่แล้วๆ มาให้ทีละ ๕ หมื่น อันนี้เราไม่ เวลานี้เรากำลังจุนให้เท่านี้แหละ ให้ ๓ หมื่นเมื่อวานนี้ ไปแล้วก็กลับมา ไม่อยู่นานละเพราะไปสาย

เขาเขียนไว้นั้น มีรูปพ่อแม่ครูจารย์มั่นกับรูปเราสองรูปติดอยู่ในเจดีย์ เขาเขียนไว้เราจำได้เล็กน้อยว่า มีปรมาจารย์มานั่งสององค์ รูปของเราก็ก็นั่ง มีรูปพ่อแม่ครูจารย์มั่นก็มีอยู่ข้างๆ กัน มาให้การอบรมจนกระทั่งผู้หญิงปุณฺณคนธรรมดากลายเป็นสาวิกาขึ้นมาได้ เขาเขียนไว้ข้างๆ รูปของเราก็ก็นั่งนั่น ก็คือสององค์นี้เป็นผู้สอนแถมความหมายว่านั่น คือพ่อแม่ครูจารย์มั่นสอนเบื้องต้น ที่ท่านจะไปท่านห้ามไม่ให้ภาวนา แต่ท่านทิ้งท้ายเอาไว้ ต่อไปจะมีผู้มาสอนอยู่นั้นละ พอติเราก็ก็นั่ง เพราะฉะนั้นเขาจึงเอารูปเรากับรูปพ่อแม่ครูจารย์มั่นไว้สององค์ ว่าปรมาจารย์มาแนะนำสั่งสอน จนกระทั่งผู้หญิงคนธรรมดาเรานี้กลายเป็นอริยสาวิกา สาวกผู้หญิง

อัฐิของแยกกลายเป็นพระธาตุสวยงามมากนะ สวยงามมากอยู่ แยกผ่านไปตั้งแต่ปี ๙๕ นั้น เราจำพรรษาหนองผือปี ๙๓ ๙๔ เราก็ก็นั่งไป ๙๕ แยกผ่านได้ นี่ละการปฏิบัติธรรม ถ้าปฏิบัติอยู่แล้วใครจะอยู่ที่ไหนก็ตาม ธรรมไม่ขึ้นอยู่กับกาลสถานที่เวลา ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติ ถ้าปฏิบัติอยู่ที่ไหนก็ได้ เหมือนแร่ธาตุต่างๆ เราเหยียบย่ำไปมา ไม่มีใครคิดค้นขึ้นมาใช้ประโยชน์มันก็เป็นแร่ธาตุอยู่อย่างนั้น อันนี้ธรรมก็เหมือนแร่ธาตุที่ถูกเหยียบย่ำ กิเลสเหยียบย่ำทำลาย กิเลสเข้าหัวใจคนละเหยียบย่ำทำลายธรรมไม่ให้ปรากฏ ทีนี้พอเวลาเราค่อยเหยียบย่ำด้วยจิตตภาวนาเข้าไปธรรมก็ปรากฏขึ้นมา แร่ธาตุเป็นแร่ธรรมขึ้นมาแล้ว เป็นธรรมธาตุขึ้นมาแล้วเข้ากับหัวใจคนผู้ภาวนา แต่ถ้าไม่ภาวนาอยู่ยังงี้ก็ไม่ได้เรื่อง

พูดให้มันชัดเจนเพราะเราก็ก็นั่งเรียนมา การศึกษาเล่าเรียนมานั้นเป็นปากเป็นทาง เป็นแนวทางที่จะชี้แนะวิธีการดำเนินการปฏิบัติ แต่ในเวลาเรียนมาแล้วเอาการจดจำนั้นมาเป็นสมบัติของตน มันเป็นไม่ได้ เรียนมาจบประโยคไหน จบพระไตรปิฎกก็มีแต่ความจำ ไม่มีความจริงติดใจก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เมื่อนำออกมาปฏิบัติรู้เห็นขึ้นอย่างไรนั้นเป็นสมบัติของตนๆ แล้ว นั่นละท่านจึงว่าปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เมื่อศึกษาเล่าเรียนนำไปปฏิบัติ ปฏิเวธคือผลของงานก็ปรากฏขึ้นมาเรื่อยๆ จนถึงที่สุดวิมุตติพระนิพพานได้ถ้ามีปฏิบัติอยู่ด้วย ถ้ามีแต่เรียนเฉยๆ เรียนเท่าไรก็มีแต่ความจำ

ความจำไม่เกิดประโยชน์ ดีไม่ดีสั่งสมทริภูมิมานะ ว่าเราเรียนได้มากได้เท่านี้เท่านี้แล้วพะงันตัว การเรียนมาสั่งสมกิเลสในตัวไม่รู้จะเจ้าของ เวลาออกปฏิบัติมันโลละออก

หมด ที่เรียนมามากน้อยมันไหลเข้าสู่ภาคปฏิบัติ ภาคปฏิบัติเป็นจริงเป็นจังเป็นสมบัติของตัวโดยแท้ๆ จนกระทั่งถึง สนุทธิภูมิโก ชั้นสุดยอดเลย เป็นปฏิเวทชั้นสุดยอด ปฏิเวทธรรมเกิดขึ้นจากการปฏิบัติ ถ้าไม่ปฏิบัติไม่รู้ ต้องอาศัยการปฏิบัติ ท่านถึงสอนไว้ธรรม ๓ ประเภทนี้แยกกันไม่ออก ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวท เรียนรู้แล้วให้ปฏิบัติ ปฏิบัติ ปฏิเวท ก็รู้ผลของงานที่ตนทำมามากน้อยจนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้น เป็นปฏิเวทธรรมสุดยอดละนั่น ถ้าไม่ปฏิบัติเรียนเท่าไรก็ไม่เกิดประโยชน์ ไม่ว่าจะท่านว่าเรา

เราไม่ได้ตำหนิ การเรียนเป็นปากเป็นทางการปฏิบัติ ถ้าไม่นำมาปฏิบัติก็มีแต่ความจำ เหมือนเขาเรียนทางโลก เรียนเท่าไรก็เรียนไปแต่กิเลสไม่ถลอกปอกเปิกเรียนธรรม ถ้าเรียนธรรมเพื่อปฏิบัติกิเลสจะเริ่มไหวตัวละ จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นไปหมด เพราะการปฏิบัติ เป็นปฏิเวทธรรมสุดยอดขึ้นมาได้ ถ้าไม่ปฏิบัติก็ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร เพราะฉะนั้นจึงให้พากันตั้งใจปฏิบัติ

ไม่มีสิ่งใดที่จะเล็ดยิ่งกว่าใจที่ได้รับการอบรมแล้ว ถ้าไม่อบรมมันก็เป็นซุงทั้งท่อน ซุงทั้งท่อนไม่ได้เป็นโทษ แต่หัวใจของคนเป็นซุงทั้งท่อนเป็นพิษเป็นภัยแก่ตัวเอง และสังคมไม่น้อย ปฏิบัติแล้วก็ประโยชน์แก่ตนและสังคมไม่มีประมาณ ตั้งพระพุทธเจ้าสาวกท่าน ท่านทำประโยชน์ได้มากเท่าไร นั่นละการฝึกหัดอบรมจิตใจ ภายจากขอนซุงมาก็เป็นธรรมทั้งแท่ง เรียกว่าธรรมธาตุ ถ้าไม่ปฏิบัติก็ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร เอาละที่นี้พอ ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*